

Α ΒΡΑΒΕΙΟ

ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ ΜΑΡΙΑ

(Γ' Γυμνασίου, 2ο Γυμνάσιο Χορτιάτη)

Ήταν μόνο 24 ώρες νωρίτερα. Πως εξελίχθηκαν έτσι τα πράγματα; Είχαν στείλει μόνο εμένα, τον Μπόγκς, τα δίδυμα, τον Ίκι και τον Μαϊρο, και τον έμπειρο αναβάτη τον φίλο μου, τον Γιούλιβερ. Όταν ξεκινήσαμε ήταν πρωί γύρω στις 11, μα κανένας δεν είχε πληροφορηθεί τι θα κάναμε. Ούτε καν ο Μπόγκς, ο αρχηγός της ομάδας μας, δεν μας είπε τίποτα. Το σίγουρο πάντως ήταν πως επικρατούσε μια γενική αναστάτωση, σαν κάτι μεγάλο να επρόκειτο να συμβεί και φυσικά ο φόβος εξαπλώθηκε χωρίς να το ξέρει κανένας συγκεκριμένα.

Ξεκινήσαμε με τα πόδια, με τα σκι και λιγοστές προμήθειες φορτωμένα στην πλάτη. Όλοι ήμασταν σφιγμένοι, μα δεν μιλούσαμε γι' αυτό. Είχαμε ήδη προχωρήσει πάνω από 10 χιλιόμετρα, όταν άρχισε να χιονίζει. Κανένας δεν έδωσε σημασία έως ότου ξεκίνησε η πραγματική χιονοθύελλα. Μετά από λίγο σταματήσαμε, αν προχωρούσαμε κι άλλο θα χανόμασταν. Ο Μπόγκς έδωσε μερικές διαταγές, ανάμεσα στις οποίες ήταν και να μείνουμε κοντά ο ένας στον άλλον, κάτι το οποίο δυστυχώς δεν τηρήθηκε απ' όλους. Ο Ίκι δεν βρισκόταν πια μαζί μας και ο Μαϊρο τρελάθηκε από τη στενοχώρια του, μα δεν το αφήσαμε να φύγει από κοντά μας.

Έκανε τρομερή παγωνιά. Παρά τα ισοθερμικά και τα χοντρά μονωτικά ρούχα, το κρύο έκανε τα δόντια μας να χτυπάνε. «Ελάτε κοντά ο ένας στον άλλον.

Δεν θα επιβιώσουμε έτσι, πρέπει να βρούμε κάποιο μέρος να ξεκουραστούμε. Σηκωθείτε, δέστε ο ένας τον άλλον με αυτό το σκοινί και ό,τι και να γίνει μην κοιμηθείτε!».

Σηκωθήκαμε. Δεν είχαμε άλλη επιλογή. Ο κίνδυνος να χαθούμε ήταν μεγάλος. Μετά από δύο ώρες περιπλάνησης πέσαμε πάνω σε κάτι. Ήταν ο σάκος του Ίκι! Κοιτάξαμε για ίχνη γύρω από τον σάκο, μα όλα είχαν καλυφθεί. Όταν τον ανοίξαμε είδαμε ένα κομμάτι χαρτί με μια πυξίδα κολλημένη πάνω του, σχισμένο από τη μια μεριά. Αφού αφαίρεσα την πυξίδα, πήγα να το πετάξω μα ο Γιούλιβερ με σταμάτησε την τελευταία στιγμή. Ήταν ένας χάρτης...

.....

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι κουκουλωμένος στο sleeping bag μου, σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, να σκέφτομαι την πατρίδα. Προσπαθούμε όσο μπορούμε να μείνουμε ξύπνιοι, μα έχουμε κυριολεκτικά παγώσει ως το κόκκαλο. Αν δεν είχαμε βρει αυτή τη σπηλιά, θα ήμασταν σίγουρα νεκροί. Οι προμήθειες μας λιγοστεύουν. Αν δεν σταματήσει σύντομα να χιονίζει, θα πεθάνουμε όλοι. Ο μοναδικός που είναι ακόμα όρθιος είναι ο Γιούλιβερ. Προσπαθεί να βρει μια άκρη με τον χάρτη. Μα όλα αυτά δεν με ενδιαφέρουν πια...

Εγώ βρίσκομαι πίσω, στο σπίτι μου στη Γαλλία, καλπάζοντας με το άλογό μου, τον Λοκ, πάνω από τους Επτά Λόφους που περιβάλλον τη μικρή μου πόλη. Νοιώθω πως θα πετάξω, τόσο γρήγορα πηγαίνουμε. Είμαι ευτυχισμένος, δεν θέλω να σταματήσω ποτέ, μα ο Λοκ με τραβάει στη μικρή λιμνούλα. Αυτήν που ανακαλύψαμε με τον πατέρα μου, όταν ήμουν μικρός, όταν εκείνος ζούσε. Αφήνω

το ζώο να πάρει μια ανάσα και να πιεί νερό, όσο εγώ απαλλάσσομαι από τα ρούχα μου. Βουτάω στο παγωμένο νερό... Νοιώθω ζωντανός. Κοιτάζω τον καταγάλανο ουρανό από πάνω μου, να λαμπυρίζει χάρη στο νερό, στα χρώματα του πάγου.

Δεν έχει και μεγάλη διαφορά από τότε. Όμορφο μέρος να πεθάνει κανείς, σκέφτομαι. Αφήνω μια τελευταία πνοή πριν με κατακλύσει το σκοτάδι, ενώ εύχομαι να μπορούσα να γράψω και άλλα. Αυτό το κομμάτι χαρτί να είναι κάτι που θα δοθεί στη μητέρα μου και την αδελφή μου ως ένα τελευταίο αντίο, ως μια παράκληση για συγχώρεση που δεν τα κατάφερα.

Β ΒΡΑΒΕΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

(Γ' Γυμνασίου, Πρότυπο Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης)

«Χρόνια πολλά πριν, μέσα σε παγετούς, ανυπόφορες χιονοθύελλες και άπειρα ταξίδια, βρέθηκε ο χάρτης. Τα πιο σκοτεινά μυστικά του σύμπαντος ξετυλίγονται σ' αυτόν, που μόνο ο πιο ικανός ερευνητής θα μπορούσε να τα λύσει. Έτσι ήταν και ο προ-προ-προ-προ-προ (πολλά προ) πάππους μου, ο Αλμπέρτος Σεντ – Γκιόρκι ο πρώτος! Ήταν ένας από τους πιο έμπειρους ερευνητές της εποχής του και ήταν αυτός που έφτασε στο κατώφλι του Άδη». Με αυτά τα λόγια ξεκινούσε πάντα ο παππούς την ιστορία του και με ένα απλό «Τέλος καλό όλα καλά!» την τελείωνε, αφήνοντας με ανικανοποίητη.

Πάνε χρόνια που είχε να μου την πει. Για την ακρίβεια 150, αλλά όσο και αν τον πίεζα, δεν δεχόταν να μου την ξαναφηγηθεί. Βλέπετε, με θεωρούσε πολύ μεγάλη για παραμύθια. Το μόνο που ήθελα, όμως, να μάθω, ήταν το κενό που είχε αφήσει. Η ιστορία ήταν μισοτελειωμένη, ο καθένας θα το καταλάβαινε αυτό. Έτσι, μετά από πολύ σκέψη αποφάσισα να τον επισκεφτώ, ίσως για τελευταία φορά πριν ξεκινήσω το μεγάλο μου ταξίδι.

Το κελάηδισμα του καναρινιού που είχε αντί για κουδούνι ο παππούς μου, αντήχησε σε όλο το χολ της εισόδου. Βαριά βήματα ακούστηκαν από το βάθος και δευτερόλεπτα αργότερα στην πόρτα εμφανίστηκε ένας φρεσκοξυρισμένος,

χαρωπός γεράκος με φράκο και μονόκλ στο μάτι. Μόλις εστίασε καλά στο πρόσωπό μου, ένα γλυκό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του και με έκλεισε σφιχτά στην αγκαλιά του. «Πέρνα μέσα παιδί μου. Τι θες να σου προσφέρω; Τάρτα με αβοκάντο και σαντιγί; Ή μήπως προτιμάς τη συνταγή της γιαγιάς, δρακόνυχα στο φούρνο;» Μάλλον ήμουν περισσότερο Άνθρωπος παρά Ερευνήτρια! «Θα προτιμούσα ένα χυμό πορτοκάλι παππούκα» είπα και του χαμογέλασα.

Αφού δειπνήσαμε, καθίσαμε κοντά στο τζάκι. Ο παππούς είχε τα μάτια του καρφωμένα επάνω μου. Κατάλαβα αμέσως ότι προσπαθούσε να διαβάσει τα σημάδια στο μυαλό μου. «Έχεις γίνει πολύ καλή στο να κρύβεσαι από μένα» διαπίστωσε. «Είχα τον καλύτερο δάσκαλο» του απάντησα. Έμεινε για λίγο σιωπηλός. Έπαιξε με την κούπα του καφέ και λίγο μετά σήκωσε το κεφάλι του. «Ήρθες για να μάθεις το υπόλοιπο της ιστορίας έτσι;» ρώτησε και εγώ έγνεφα καταφατικά. «Τι έγινε στον Άδη παππού; Ο Αλμπέρτος μπήκε ή άφησε το δαχτυλίδι και τον χάρτη στον Κέρβερο και γύρισε στο Γκόμπλεντον;»

Ο γέρο – Αλμπέρτος αναστέναξε και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. Πήγε μέχρι τη βιβλιοθήκη και τράβηξε ένα δερματόδετο βιβλίο. Ένας υπόκωφος ήχος ακούστηκε και αμέσως μετά η βιβλιοθήκη είχε δώσει τη θέση της σε ένα κατασκότεινο τούνελ. Το σκοτάδι έσπαζε μόνο από τις αδύναμες λάμπες των δαδών στους τοίχους. Κοίταξα τον παππού ερωτηματικά και μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω.

Όταν βγήκαμε από την βιβλιοθήκη – τούνελ ήταν περασμένη ώρα. «Μπορείς να μείνεις εδώ αν θες!» μου πρότεινε ο γέρο – Γκιόρκι. «Θα γυρίσω σπίτι, χρειάζομαι χρόνο» είπα και βγήκα από το δωμάτιο. Στο δρόμο για το σπίτι τα λόγια του παππού τριβέλιζαν το μυαλό μου. Η προφητεία ήταν σαφής: «Το πρώτο θηλυκό ον της οικογένειας Σεντ – Γκιόρκι είτε να φτάσει στην κορυφή για να ανακαλύψει το τέλος». Ήμουν η μοναδική κοπέλα στην οικογένειά μου. Αυτό ήταν το πεπρωμένο μου τελικά;

Το επόμενο πρωί τηλεφώνησα στο ταξιδιωτικό γραφείο της πόλης και έκλεισα εισιτήριο για το Παρίσι. Αποχαιρέτησα με ένα γράμμα τον Φαμπιάν όπου του εξήγησα τα πάντα και ετοίμασα βαλίτσες.

Το ταξίδι τώρα ξεκινούσε!

Γ ΒΡΑΒΕΙΟ

ΚΟΥΡΤΗ ΕΥΑΝΘΙΑ – ΣΤΕΦΑΝΙΑ

(Γ' Γυμνασίου, 5ο Γυμνάσιο Θεσσαλονίκης)

Η διμοιρία, η οποία είχε μόλις αφήσει το ασφαλές στρατόπεδο, όδευε με ασταθείς ρυθμούς προς το άγνωστο. Ο αρχηγός, επικεφαλής του άτακτου σχήματος που αποκαλούσαν γραμμή, πάσχιζε να διακρίνει κάτι, έστω και θολά περιγράμματα σχημάτων. Πίσω του, οι στρατιώτες τουρτούριζαν, έτριβαν τα πλευρά τους και σιγομουρμούριζαν μεταξύ τους, σχολιάζοντας τον ανθυπολοχαγό:

«Μα είναι τρελός;»

«Εγώ σας το λέω, αν πεθάνω, η μάνα μου αυτόνα θα κατηγορήσει. Ξέρει αυτή...»

«Ναι, γιατί τι είναι πιο φυσιολογικό από το να στείλει κανείς μια διμοιρία δώδεκα ατόμων στο άγνωστο, μέσα σε μια χιονοθύελλα που δεν τους επιτρέπει να δουν ούτε την μύτη τους.»

«Πάντως...»

Καθώς οι ψίθυροι γίνονταν όλο και πιο έντονοι, ο εκνευρισμός του αρχηγού αυξάνονταν με γρήγορους ρυθμούς. Γύρισε πίσω και φώναξε «Σκασμός!». Οι στρατιώτες πάγωσαν στο άκουσμα της επιβλητικής φωνής του, που υπερίσχυε του βουητού γύρω τους.

Ήταν άντρας με κύρος και φιλοδοξίες ο αρχηγός. Ψηλός, καλοστεκούμενος, ξεχώριζε από το πλήθος. Το τετράγωνο πρόσωπό του και τα σκληρά, συμμετρικά χαρακτηριστικά του, δεν τα πρόσεχαν πολλοί, γιατί

παγιδεύονταν στις απύθμενες μαύρες τρύπες, που διαπερνούσαν την ψυχή και μιλούσαν με δική τους φωνή. Έτσι έγινε και με τους στρατιώτες. Κοιτώντας τα μάτια του η φωνή εγκατέλειψε το λαρύγγι τους. Ένας μόνο κατάφερε να ψελλίσει «Συγγνώμη». Οι ώμοι του αρχηγού χαλάρωσαν και συνέχισε το δύσβατο του μονοπάτι.

Από μικρός, τα έκανε όλα γρήγορα. Γρήγορα μίλησε, γρήγορα περπάτησε, γρήγορα έτρεξε, γρήγορα μεγάλωσε, γρήγορα ψήλωσε, γρήγορα αποφάσισε τι ήθελε να κάνει στην ζωή του. «Στρατηγός», έλεγε η μάνα του και έκλαιγε από περηφάνια, «σαν το συγχωρεμένο τον παππού του». Η γνώμη του παρέμεινε σταθερή. Από τα δέκα του το ήξερε. Το μέλλον διαγραφόταν λαμπρό εμπρός του. Γεμάτος αυτοπεποίθηση, μπήκε στην Ανώτατη Στρατιωτική Σχολή. Αυτή ήταν η πρώτη του αποστολή. Έπρεπε να πετύχει.

Η «πορεία προς τον θάνατο», όπως την βάφτισαν οι στρατιώτες, συνεχίστηκε και η χιονοθύελλα δεν παρέδωσε τα όπλα, ούτε για μια στιγμή ηρεμίας. Άξαφνα, μέσα στο συνεχές ανακάτεμα του κρύου σύννεφου μπροστά τους, το χιόνι μαλάκωσε στα πόδια τους, έγινε σαν βαμβάκι και ζεστάθηκε. Ένας ομαδικός στεναγμός ευτυχίας ακούστηκε από τους στρατιώτες. Έπειτα, όλοι οι ήχοι κόπασαν και μια μελωδική φωνή αντήχησε απότομα μέσα στα βουνά. Ο αρχηγός διέκρινε επιτέλους κάτι. Ψηλόλιγνες μορφές, ντυμένες στα μπλε, πλησίαζαν τους άντρες. Έρχονταν όλο και πιο κοντά. Τα ανθρωπόμορφα πλάσματα στάθηκαν εμπρός τους. Κανένας από τους άντρες δεν γνώριζε αν ήταν

αληθινά ή αποκυήματα της φαντασίας τους. «Ξαπλώστε, κοιμηθείτε» είπε με ένρινη φωνή ένα από αυτά.

Το επόμενο πρωί, ξύπνησαν όλοι ζωντανοί μέσα σε ένα ήρεμο λευκό τοπίο. Βρήκαν ένα χάρτη φτιαγμένο από ένα περίπλοκο υλικό δίπλα τους. Ο χάρτης εισέβαλλε στα μυαλά τους με το που τον άνοιξαν. Τον βρήκαν τον δρόμο τους. Όμως ποτέ δεν έμαθαν τι έγινε. Δεν το είπαν σε κανένα, το κράτησαν κρυφό. Κανένας από αυτούς δεν θυμάται. Μόνο ο αρχηγός, γέρος πια, το μόνο που μουρμουρίζει μέσα στην άνοια του είναι: Αποστολή εξετελέσθη.

Α ΕΠΑΙΝΟΣ

ΠΑΠΑΡΗ ΖΩΗ

(Α' Γυμνασίου, Πρότυπο Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης)

Ο Γκρεγκ έτρεξε ως το παλιό σπίτι του γέρο – Χούνκ. Τον κυνηγούσαν και το ήξερε. Κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα. Κοίταξε πίσω του στο τεράστιο δάσος, που μόλις είχε διασχίσει. Δεν είδε τίποτα και το μόνο που ακουγόταν ήταν το δυνατό βούισμα του ανέμου. Τον είχαν χάσει! Περπάτησε αργά μέχρι την πόρτα του σπιτιού. Οι μπότες του είχαν γεμίσει χιόνι και τα ρούχα του δεν τον κρατούσαν πια ζεστό. Έσπρωξε την πόρτα και αυτή άνοιξε με έναν δυνατό κρότο. Με τον ίδιο ρυθμό περπάτησε ως το καθιστικό. Πόσο του άρεσε εκείνο το μέρος. Είχε περάσει ώρες ολόκληρες εκεί, ακούγοντας τον γέρο – Χούνκ να διηγείται ιστορίες μαγικές, επικίνδυνες περιπέτειες. Μεγαλώνοντας του μίλησε για έναν τόπο που ο ίδιος δεν κατάφερε να πάει. Αυτή η τελευταία ιστορία ήταν σαν μια αποστολή που είχε αφήσει στον Γκρεγκ πριν πεθάνει. Μετά από αυτό έκανε σκοπό της ζωής του να ταξιδέψει σε αυτόν το τόπο, στη σελίδα 178!

Τις σκέψεις του διέκοψε μια δυνατή φωνή: Βρείτε τον! Αν χρειαστεί καταστρέψτε ολόκληρο το σπίτι δεν με ενδιαφέρει! Θέλω να μου τον φέρετε ζωντανό ή νεκρό! Ο Γκρεγκ σηκώθηκε από τον καναπέ και περπατώντας στις μύτες των ποδιών του, έφτασε στην τεράστια βιβλιοθήκη. Χωρίς να ψάξει ούτε λεπτό έβγαλε ένα βιβλίο από τη θέση του και το ακούμπησε στο ξύλινο

τραπεζάκι. Στη συνέχεια με ένα μικροσκοπικό κλειδάκι, που φορούσε στο λαιμό του ως μενταγιόν, άνοιξε μια κρύπτη στο πάτωμα. Από εκεί έβγαλε ένα χοντρό παλιό βιβλίο με κιτρινισμένες σελίδες και το τοποθέτησε στη εσοχή που είχε δημιουργηθεί με την αφαίρεση του προηγούμενου βιβλίου. Ακούστηκε ο ήχος των γραναζιών και από το ταβάνι, ακριβώς στην κάθετο της κρύπτης έπεσε ένα βιβλίο! «Σε έπιασα!» μονολόγησε γεμάτος ενθουσιασμό. Κάθισε σε μια δερμάτινη πολυθρόνα στη γωνία του δωματίου. Δεν φαινόταν να έχει καθόλου άγχος για τους ανθρώπους που τον κυνηγούσαν από τη στιγμή που είχε πατήσει το πόδι του στο τεράστιο, επιβλητικό σπίτι του Χούνκ. Αντιθέτως το μόνο πράγμα που φανέρωνε τα συναισθήματά του ήταν ένα χαμογελάκι που είχε σχηματιστεί στα χείλη του. Όχι δεν ήταν αναίσθητος, απλώς ήξερε ότι θα ξεφύγει!

Ο λόγος που χαιρόταν δεν ήταν αυτός. Είχε ταξιδέψει μέσω του βιβλίου του σε 177 τόπους. Για καθένα από αυτούς είχε ακούσει μια ιστορία και τον τρόπο για να γυρίσει πίσω. Τώρα όμως έπρεπε να ταξιδέψει στον τόπο της σελίδας 178! Αυτή ήταν η αποστολή του. Όμως γι' αυτόν τον τόπο δεν είχε ακούσει καμία συμβουλή και αυτό θα ήταν μοιραίο! Έβγαλε τον χάρτη από το βιβλίο και τον κοίταξε προσεκτικά. Ήταν ένας χάρτης ενός μικρού χωριού στην Ουγγαρία. Τον έβαλε στην τσέπη του, έκλεισε τα μάτια και... βρέθηκε μέσα σε μια σκηνή. Σε λίγα λεπτά ένας άνθρωπος, που αργότερα έμαθε πως ήταν ο ανθυπολοχαγός τους, μπήκε στη σκηνή.

- Ποιος είσαι εσύ;

- Είμαι καινούργιος κύριε!

- Μάλιστα! Μάζεψε τα πράγματά σου φεύγουμε για Άλπεις!

Έτσι και έγινε μετά από λίγες μέρες φτάσανε στις Άλπεις. Ο Γκρεγκ αναγκάστηκε να πάει στην ερημιά μαζί με τους ανιχνευτές. Ταξίδεψαν, μα έχασαν τον δρόμο τους. Θεωρήσανε πως ήτανε χαμένοι! Ο Γκρεγκ έβγαλε από την τσέπη του τον χάρτη, ήταν κάπως διαφορετικός...

- Τι κοιτάς τον ρώτησε ένας από τους ανιχνευτές στην ομάδα του.

- Ένα χάρτη από το χωριό μας!

- Να δω;

- Έλα

Ο άνδρας κοίταξε τον χάρτη τον γύρισε απορημένος από την άλλη πλευρά και από την άλλη.

- Αυτός δεν είναι χάρτης από το χωριό είναι χάρτης από τις Άλπεις!

Ο Γκρεγκ δεν μπορούσε να καταλάβει πως συνέβη αυτό. Εξέτασε τον χάρτη πολλές φορές μέχρι να σιγουρευτεί. Τη συνέχεια της ιστορίας την ξέρετε, μα δεν ξέρετε τι έγινε στο τέλος! Ο ανθυπολοχαγός κράτησε τον χάρτη και ο Γκρεγκ δεν κατάφερε να βρει τον τρόπο να γυρίσει πίσω. Όμως δεν μπορείς να ζήσεις στον τόπο που ταξίδεψες μέσω του βιβλίου πάνω από ένα μήνα! Έτσι ο Γκρεγκ πέθανε άδικα νέος μακριά από τον τόπο του! Ο χάρτης άλλαζε. Έπρεπε απλώς να περιμένει να γίνει ο χάρτης της πόλης του. Μα δεν το έκανε! Να σας πω ένα μυστικό; Ούτε εγώ ξέρω το τέλος αυτής της ιστορίας, γιατί απλώς οι ιστορίες δεν τελειώνουν ποτέ! Δεν τελειώνουν με το θάνατο του ήρωα, ούτε με το ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα... Αυτή η ιστορία δεν τελειώνει γιατί δεν ξέρουμε

ποιός ταξίδεψε στη σελίδα 179... γιατί δεν ξέρουμε τι έγινε στο τέλος...γιατί το τέλος δεν έχει έρθει ακόμη!

Β ΕΠΑΙΝΟΣ

ΛΟΥΚΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

(Α' Γυμνασίου, Ελληνογαλλική Σχολή Καλαμαρί)

Λοιπόν, θεωρώ πως δεν έχετε καμία απολύτως ιδέα ποιος μπορεί να είμαι. Όχι δεν είμαι κανένας σπουδαίος ή γνωστός. Όχι ο Ντα Βίντσι. Όχι ο Τσόρτσιλ. Ούτε ο Ράσελ. Είμαι ένας απλός αφηγητής! Είναι σχεδόν απογοητευτικό να μην είσαι τίποτα παραπάνω από μια ημί – ανώνυμη σαρκαστική δημιουργία ενός λογοτέχνη. Ούτε όνομα δεν έχω! Δεν πειράζει όμως, είμαι εδώ για άλλο λόγο. Έχετε ακούσει να λένε ποτέ για τη δύναμη της ελπίδας; Είναι κάτι που υμνεί ο λαός, απαξιώνει η λογική και αγνοεί το συμφέρον. Και εγώ από ελπίδα έχω φτιαχτεί, την ελπίδα πως μόλις τελειώσετε την ανάγνωση δεν θα πετάξετε το χαρτί αμέσως στα σκουπίδια (σας το είπα ότι είμαι σαρκαστικός). Η ελπίδα δίνει στον άνθρωπο φτερά, του δίνει δύναμη μεγαλύτερη απ' ότι θα μπορούσε να φανταστεί, ακόμα και αν αυτή η ελπίδα δεν είναι παρά ένα ψέμα, μια ψευδαίσθηση, μια επινόηση του νου. Και τότε ακόμα μπορεί να δώσει αξεπέραστη ισχύ στους ανθρώπους.

Όπως κάθε αφηγητής που δεν θέλει να μείνει άνεργος, πρέπει δια νόμου να σας αφηγηθώ μια ιστορία. Ας πάρουμε για παράδειγμα ένα χωριό στη Νότια Ιταλία κοντά στη δυτική ακτή. Λέω να το πούμε Σάντα – Κόστα και το έτος να το βάλουμε 1927. Πριν τον φασισμό. Ένα μικρό χωριουδάκι με μικρούς κατοίκους που πιστεύουν ότι είναι μεγάλοι. Μεγάλοι για ποιον; Για τη ζωή, τον Θεό, τον

Αϊνστάϊν ή εμένα; Δεν τους παρεξηγώ όμως. Το ελπίζουν αυτό, αυτή η ελπίδα ότι είναι λάθος να μην είναι σημειωμένοι σχεδόν σε κανένα χάρτη, τους κάνει ευτυχισμένους.

Εκεί είναι που ζει ένας 50άρης υπάλληλος. Ας τον ονομάσουμε, έτσι για την πλάκα, Σέρτζιο Μανιβέλλι. Η ζωή του είναι απλή, χωρίς οικογένεια ή ευθύνες, μόνο με την ανάγκη να μην πεθάνει από την πείνα. Άνθρωπος κοντός, παχουλός και πάρα πολύ δυστυχής. Χωρίς λόγο ή καλύτερα γιατί δεν έχει λόγο. Δεν έχει σκοπό και το ξέρει. Δεν έχει αυτή τη στοιχειώδη δύναμη που του δίνει η, ίσως λαθεμένη, αίσθηση ελπίδας. Πέρασε τη ζωή του «ανόητα», μόνο περιμένοντας ένα θαύμα που δεν ήρθε ποτέ. Σε τέτοιες περιπτώσεις όμως είναι που συνήθως επεμβαίνει η μοίρα.

Ξέρετε νομίζω πως το πεπρωμένο είναι ανώτερο όλων μας, δεν αλλάζει, όμως μας αλλάζει. Ας του δώσουμε, λοιπόν, μια ελπίδα για διάκριση, για απόκτηση φήμης. Κάτι σχετικό με το «μοναδικό» του ταλέντο, τη λογοτεχνία. Μετά ας του την πάρουμε... Αντιλαμβάνονται οι γιατροί ότι θα πεθάνει από καρκίνο σε λίγες εβδομάδες. Πριν τον διαγωνισμό. Τώρα ας μπούμε και εμείς στο χορό, ας κάνουμε τον κακομοίρη τον γιατρό να τον λυπηθεί, να φοβηθεί μήπως πάθει κατάθλιψη ο φουκαράς, να σκεφθεί να μην τον στείλει στον τάφο κλαμένο! Δεν του αποκαλύπτει την αλήθεια. Έτσι ο, τώρα γεμάτος ελπίδα, ήρωάς μας ξεκινά να γράφει ένα τεράστιο αριστούργημα, ένα έργο που θα το θυμούνται για πάντα, άξιο βραβείων, επαίνων και διακρίσεων. Είναι επιτέλους ευτυχισμένος, χαρωπός, με νόημα στη μικρή θνητή ανθρώπινη ζωή του, η οποία έχει πια

απογειωθεί, έχει φτάσει σε ένα άλλο ανώτερο επίπεδο, νοιώθει μέσα του επιτέλους δυνατός, σχεδόν θειικός.

Όμως, επειδή σέβομαι ιδιαίτερος την επιστήμη της ιατρικής, θα πω ότι ο καλός μας δόκτωρ είχε δίκιο. Ναι, είναι λυπηρό και μόλις που τον γνώρισες τον μακαρίτη τον Σέρτζιο, ε αναγνώστη; Όμως το δίδαγμα μένει. Ένας άνθρωπος που έχει ελπίδα στη ζωή του είναι ο μόνος ζωντανός. Ο μόνος που αξίζει. Ο μόνος που αυτό το λίγο χρόνο σ' αυτόν τον μικρό θνητό κόσμο θα τον αξιοποιήσει αληθινά. Και εγώ από την άλλη μια από τα ίδια είμαι. Μόνο ένα κομμάτι ελπίδας ότι δεν θα πετάξετε αυτό το διήγημα από το παράθυρο μόλις τελειώσετε. Και να σας πω κάτι; Και εσείς τώρα διαβάζετε αυτή την «απαίσια» ιστορία με την ελπίδα πως θα σας αρέσει, έστω λίγο. Επομένως ένα μου μένει. Ένα απλό αντίο.

«Καλή ελπίδα»

(χα χα χα! αυτό το τελευταίο ήταν λίγο κωμικοτραγικό, ε;).

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ

ΚΥΡΤΣΟΥΔΗΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

(Γ' Γυμνασίου, Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης)

Α ΠΟΙΗΜΑ

Βαρύς χειμώνας πέρασε

και τώρα ησυχία.

Περνά απ' την πόλη ο καιρός

μαζεύει υγρασία.

Εκεί ψηλά εις το βουνό

είναι το σπιτικό μου.

Ψυχή δεν έφτασε εκεί

να 'ρθει στο φτωχικό μου.

Θνητός δεν ήξεραν πως ζει

μέσα στη συννεφιά τους

και τα πουλιά αντιλαλούν

στην άγρια ομορφιά τους.

Έχω και μια αμυγδαλιά,
που 'ναι στην άνθησή της,
μα θέλει θάρρος για να 'ρθεις
ν' ανέβεις στο κλαδί της.

Πάλιωσε κι αμυγδαλιά,
πάλιωσε και το σπίτι,
θαρρώ πως πάλιωσα κι εγώ
θυμίζω ερημίτη.

Ο ήλιος γύρω εμαύρισε
κι έφτασε η νηστεία,
μα τώρα έχάθηκα κι εγώ
κι έφτασε η τιμωρία

Β ΠΟΙΗΜΑ

ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ

Τα μάτια μου εθόλωσαν

κι άρχισα να κλαίω

μα ήταν δάκρυα οργής

και όχι με το θέλω.

Μας ρίξανε τα χημικά,

μας σπάσανε στο ξύλο

κι ύστερα μας μαζέψανε,

μας ρίξανε στον κλήρο.

Κρυφτήκαμε σε μια εκκλησιά

μέσα στο άγιο βήμα

και βλέπαμε τα περιπολικά

που πήγαιναν στο τμήμα

Χτύπησε το τηλέφωνο

δε μίλησε κανείς μας.

Σήκωσα εγώ το ακουστικό

κι ήταν οι σύντροφοί μας

Μάθαμε πως χτυπήθηκαν,

πως ήταν πληγωμένοι

κι ύστερα μια δυνατή κραυγή.

Μείναμε παγωμένοι

Κανείς δεν μας μιλούσε πια,

σαν μια παγοκολόνα.

Το κλάμα που ερίξαμε

χειρότερο κι από τα δακρυγόνα.